

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 235.701 van 8 september 2016  
in de zaak A. 213.554/VII-39.206.**

In zake : Dirk HUYGHE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bart Van Reybrouck  
kantoor houdend te 8820 Torhout  
Boeiaardstraat 25  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bart Bronders  
kantoor houdend te 8400 Oostende  
Archimedesstraat 7  
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :  
Frederick SPRIET  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaten Steve Ronse en Thomas Quintens  
kantoor houdend te 8500 Kortrijk  
Beneluxpark 27B  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 1 september 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 10 juli 2014 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 10 november 2010, houdende het verlenen van een milieuvergunning aan Frederick Spriet en Fien Demeulenaere voor het verder exploiteren en uitbreiden van een varkens-rundveefokkerij,

gelegen aan de Veldstraat 1 te Torhout, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

## *II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 3 november 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart Van Reybrouck, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Fatema Hosseini, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Meindert Gees, die loco advocaten Steve Ronse en Thomas Quintens verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De tussenkomende partij exploiteert aan de Veldstraat 1 te Torhout een varkens- en rundveefokkerij. Zij beschikt over een milieuvergunning voor 198 zeugen, 1 beer, 60 mestvarkens en 141 runderen.

Op 30 april 2010 dient zij, met het oog op de verdere exploitatie en uitbreiding van haar inrichting, een milieuvergunningsaanvraag in. Meer in het bijzonder wenst zij een bijkomende vergunning voor 172 zeugen, 2 beren, 129 mestvarkens en 12 runderen.

3.2. Op 10 november 2010 verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de gevraagde vergunning.

3.3. Verzoeker stelt bestuurlijk beroep in tegen deze vergunningsbeslissing.

3.4. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid en de afdeling Operationeel Waterbeheer brengen een gunstig advies uit. De afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie adviseren ongunstig.

3.5. Op 22 juli 2011 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu het beroep ongegrond. De beroepen beslissing wordt bevestigd. Dit besluit wordt door verzoeker aangevochten bij de Raad van State.

3.6. Na de kennisgeving van het auditoraatsverslag, waarin wordt voorgesteld om het ministerieel besluit van 22 juli 2011 te vernietigen, richten de

raadslieden van de vergunningsaanvrager een schrijven aan Annie Cool, privé-secretaris van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken, en Michiel Boodts, raadgever van de Vlaamse minister van Leefmilieu, waarbij wordt verzocht tot de intrekking van het voor de Raad van State aangevochten besluit van 22 juli 2011.

3.7. Met het besluit van 19 december 2012 trekt de Vlaamse minister van Leefmilieu haar besluit van 22 juli 2011 in. Tegelijk verklaart zij het beroep van verzoeker opnieuw ongegrond en bevestigt zij de beroepen beslissing. Bij arrest van de Raad van State nr. 223.479 van 16 mei 2013 wordt de afstand van het geding vastgesteld.

3.8. Verzoeker tekent tegen het besluit van 19 december 2012 beroep aan en bij arrest nr. 226.571 van 27 februari 2014 verklaart de Raad van State dat besluit nietig.

3.9. In navolging van dit vernietigingsarrest herneemt de verwerende partij het bestuurlijk besluitvormingsproces. Na het inwinnen van de nodige adviezen, verklaart zij op 10 juli 2014 het beroep andermaal ongegrond. Zij bevestigt de beroepen beslissing en verleent de gevraagde milieuvergunning.

Dit is het bestreden besluit.

### *III. Onderzoek van het enig middel*

#### *Standpunten van de partijen*

4. Verzoeker voert in essentie aan dat het “karig antwoord” op zijn “vele argumenten” niet kan worden beschouwd als een “degelijke en wettelijk vereiste motivering”.

Hij wijst erop dat de bestreden inrichting opschuift in de richting van de woonkern Makeveld waar hij zelf woonachtig is, terwijl deze uitbreiding even goed weg van de woonkern zou kunnen geschieden, zodat niemand bijkomende hinder zou ondervinden. In het bijzonder gewaagt verzoeker van visuele hinder, geurhinder en geluidshinder. Er stelt zich volgens hem eveneens een probleem met betrekking tot de afwatering van het terrein en er zou ook eventueel overstromingsgevaar bestaan. Daarnaast meent verzoeker dat de uitbreiding van de bestreden inrichting een verhoging van zware transporten met zich zal brengen, zodat de veiligheid van fietsers onder druk komt te staan. Het bestreden besluit bevat volgens hem slechts een integrale en tekstuele aanhaling van de argumenten van de vergunningaanvrager, zonder dat de overheid zich daarbij de moeite getroost heeft zelf de nodige onderzoeken te voeren en argumenten aan te brengen, hetgeen reeds eerder werd gesanctioneerd door de Raad van State.

5. De verwerende partij repliceert dat, waar de Raad van State in zijn arrest nr. 226.571 heeft overwogen dat zij, door het woordelijk overnemen van de door de aanvrager van de milieuvergunning bijgebrachte motivering, zonder zich te vergewissen van de in feite en in rechte juiste inhoud ervan, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend, te dezen uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat zij de motivering wel degelijk op haar deugdelijkheid heeft onderzocht. Volgens haar worden daarmee de argumenten uit het beroepschrift van verzoeker op afdoende en gemotiveerde wijze ontmoet, onder meer op het vlak van de geluids-, de verkeers- en de waterproblematiek, de geurhinder en de overeenstemming met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.

6. De repliek van de tussenkommende partij komt in essentie overeen met die van de verwerende partij.

## *Beoordeling*

7. Uit verzoekers uiteenzetting kan worden afgeleid dat hij in wezen een schending van de motiveringsplicht aanvoert.

Inzake milieuvergunningsaanvragen behelst deze motiveringsplicht dat uit het bestreden besluit blijkt dat de vergunningverlenende overheid bij haar beoordeling rekening houdt met alle concrete gegevens van de zaak en de erbij betrokken uiteenlopende belangen, de hinder en de risico's voor de mens en het leefmilieu onderzoekt en de passende eindconclusies trekt. De bevoegde overheid dient een milieuvergunningsaanvraag daarbij niet alleen op haar milieuhygiënische, maar ook op haar stedenbouwkundige merites te beoordelen. De vergunningverlenende overheid beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De Raad van State is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het bestuur is er, in tegenstelling tot een rechtscollege, in het kader van de motiveringsplicht niet toe gehouden een antwoord te geven op de diverse feitelijke en juridische argumenten welke een belanghebbende naar voren brengt, zodat niet systematisch moet worden geantwoord op de verschillende argumenten aangevoerd in de beroepsakte. Het volstaat dat uit de motivering impliciet of expliciet blijkt dat deze argumenten in de besluitvorming betrokken

werden en dat hieruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

In het bestreden besluit wordt ingegaan op de visuele, geur- en geluidshinder en op de afwaterings- en verkeersveiligheidsproblematiek. Tevens bevat het bestreden besluit de nodige overwegingen betreffende de stedenbouwkundige inpasbaarheid van de bestreden inrichting. Anders dan verzoeker oppert, werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de door hem aangevoerde argumenten. Verzoeker laat na deze overwegingen uit het bestreden besluit bij zijn kritiek te betrekken. In zoverre zijn middel er bijgevolg op neerkomt de Raad van State ertoe uit te nodigen zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats stellen van die van het bestuur, is het niet ontvankelijk.

In het thans bestreden besluit wordt uitdrukkelijk overwogen “dat de motivering zoals aangebracht door de aanvrager weldegelijk werd onderzocht door de minister, en zowel in feite als in rechte correct blijkt te zijn; dat de motivering zoals aangebracht door de aanvrager in haar aanvullend schrijven, hieronder besproken, wordt bijgetreden”. Verzoeker toont niet aan dat deze overweging feitelijk onjuist zou zijn. Bovendien hebben ook de gespecialiseerde adviesinstanties opnieuw de kans gekregen om zich over de in het geding zijnde milieuvergunningsaanvraag uit te spreken.

Het enige middel is niet gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verworpt het beroep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan de verwerende partij.**

**De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht september tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

|                 |                  |
|-----------------|------------------|
| Eric Brewaeys,  | kamervoorzitter, |
| Pierre Lefranc, | staatsraad,      |
| Peter Sourbron, | staatsraad,      |
| bijgestaan door |                  |
| Bart Tettelin,  | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Bart Tettelin**

**Eric Brewaeys**